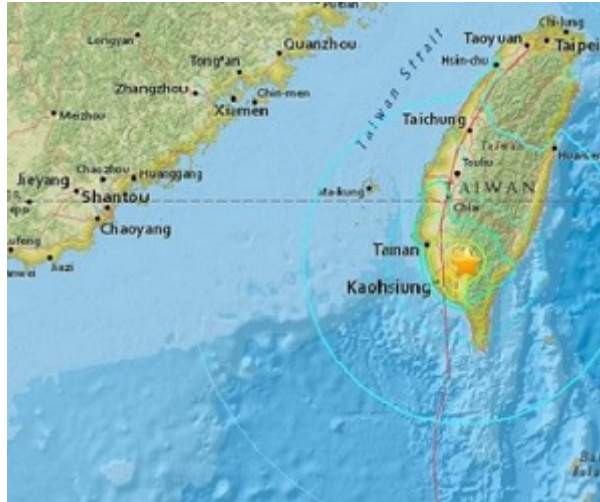

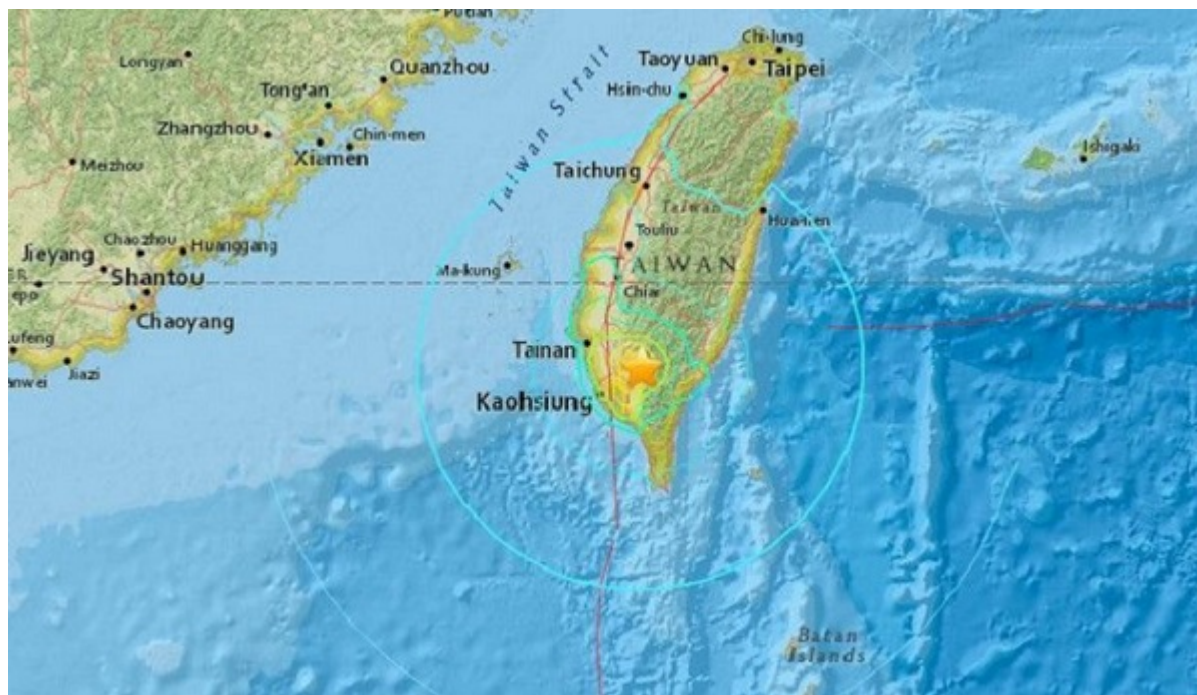
Ο αγώνας ενός ιεραποστόλου στην Ταϊβάν (Αρχιμ. Ιωνάς Μούρτος, Ιεραπόστολος)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/28VrEvF>]

Έχουμε τώρα πια, εκκλησία της Ταϊβάν!!!!.. Ναι!!... Πόσα δεν οφείλει για τη δημιουργία της, στον Γιώργο τον Ασλανίδη, τον πρόεδρο του συλλόγου: Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, αλλά και στον ίδιο τον σύλλογο!!!!... Από κει δόθηκαν και δίνονται τα χρήματα για το ενοίκιο αυτού του δωματίου που σήμερα είναι η Εκκλησία της Αγίας Τριάδος στην Ταϊ-Πέι.

Και πόσα δεν οφείλονται σε απλούς ανθρώπους, όπως η κ. Μ., ο Β., ο Α... και τόσοι άλλοι, γνωστοί και άγνωστοι, που προσφέρουν απ' το στέρημά τους... Κι άλλοι που έστειλαν τα ιερά σκεύη, τα άμφια, τα βιβλία, τις φωτογραφίες, τις εικόνες... Έτσι έγινε αισθητή η παρουσία της Αγίας Τριάδος εδώ. Όλοι αυτοί, χωρίς να είναι επίσημοι, χωρίς γραφειοκρατίες, αθόρυβα, στερέωσαν την Εκκλησία εδώ. Για όλους αυτούς ένοιωθε απέραντη ευγνωμοσύνη ο παπάς, όχι μονάχα εκείνη τη δύσκολη ώρα αλλά και πάντα...

Πέρασε έτσι κάμποση ώρα μόνος, χωρίς να ξέρει τι να κάνει από δω και πέρα... Η μόνη λύση που έβρισκε, ήταν ν' απευθυνθεί σε δικηγόρο.

Αλλά κι αυτή η λύση ήταν για γέλια: Πως αυτός, ένας άνθρωπος εντελώς μόνος, που καλά-καλά δεν ήξερε την κινέζικη γλώσσα, χωρίς να ξέρει καλά-καλά που πάει, χωρίς λεφτά, πως να βρει δικηγόρο Κινέζο, να τον ρωτήσει για τη νομιμοποίηση της ορθόδοξης εκκλησίας στην Ταϊβάν;;;

—Θεέ μου, βόλεψέ τα Εσύ.... παρακάλεσε... Και ησύχασε.

Σιγά-σιγά, λειτουργία στην λειτουργία ήρθαν κάποιοι προτεστάντες και άρχισαν να ελκύονται από την θεία λατρεία. Ένας προτεστάντης πάστορας ερχόταν πιο συχνά. Συγκινήθηκε πολύ από την ακολουθία κι άρχισε η Χάρη του Θεού να ενεργεί μέσα του. (Άλλωστε, η ορθόδοξη ιεραποστολή, έχει σαν κέντρο την Θεία λειτουργία και μετά έπονται όλα τα άλλα: οι συζητήσεις που έκαναν, το φαγητό που έτρωγαν πολλές φορές μαζί, κλπ.)

Αργά κάποιο βράδυ, ο πάστορας χτύπησε την πόρτα της εκκλησίας. Ο παπάς κοιμόταν σε ένα μικρό δωματιάκι, πρώην γκαράζ του νηπιαγωγείου, για να κάνει οικονομία στο νοίκι.

—Θέλω να βοηθήσω, του είπε, έχω ένα φίλο δικηγόρο, είναι προτεστάντης πάστορας κι αυτός. Θα σε δεχτεί χωρίς να σου πάρει λεφτά και θα σε βοηθήσει.

Του έκλεισε ραντεβού για την επόμενη βδομάδα.

Ανακούφιση!!!...

Γιατί έτσι κι αλλιώς το θέμα αυτό έπρεπε να λυθεί. Βέβαια, στην Ταϊβάν υπάρχει δημοκρατία και ελευθερία συνειδήσεως. Όμως, για να είναι κανείς νόμιμος, πρέπει να δηλώσει την εκκλησία του στο κράτος, όπως σε κάθε άλλη χώρα. Αλλιώς αποτελεί μια θρησκευτική ομάδα, όπως τόσες άλλες προτεσταντικές ομάδες εδώ (περίπου 80!!). Πολλοί μάλιστα, για διάφορους λόγους ίδρυσαν την δική τους προσωπική εκκλησία- είναι τόσο εύκολο- χωρίς όμως τη δημοσιότητα που πήρε η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Πήγε στον δικηγόρο... Χτύπησε αργά την πόρτα....

Στο μυαλό του ερχόταν το τραγούδι του Λοίζου:

Έχει κι ο ξενιτεμένος φίλους απ' τον ουρανό

όταν χάσει από τα χρόνια και το φίλο

τον στερνό

Για πρώτη φορά συνειδητοποίησε πόση αλήθεια έκρυβε αυτό το τραγούδι... Ήταν σ' ένα cd -το μοναδικό που είχε- και του το δώσε ο μόνος Έλληνας κάτοικος της Ταϊβάν, που ερχόταν στην εκκλησία.

Τα χρειαζόταν τα μουσικά cd ο παπάς, γιατί δίδασκε -δωρεάν φυσικά- τα νέα ελληνικά σε μερικούς Κινέζους, και αρχαία ελληνικά σε κάποιους άλλους - προτεστάντες κυρίως- που ήθελαν να μάθουν την γλώσσα του ευαγγελίου, ώστε να μπορούν να το διαβάζουν στο πρωτότυπο. Βέβαια, μαζί μ' αυτά, προσπαθούσε να περάσει υποσυνείδητα την αλήθεια της εκκλησίας, μεσ' απ' την ελληνική γλώσσα, μεσ' απ' τον ελληνικό δημοκρατικό τρόπο σκέψης, που κρίνει και έρευνα τα πάντα. (Οι Κινέζοι θεωρούν αδιανόητη την κριτική. Στα σχολεία, ακόμα και στα πανεπιστήμια, θεωρείται αγένεια να κάνης ερωτήσεις και, προπάντων, ν' αμφισβητήσεις τον καθηγητή!! Δεν εκφράζουν τα συναισθήματά τους -Π.χ. ποτέ δε

θα πουν σ' αγαπώ, σ' αυτήν που θα παντρευτούν...-. Έτσι είναι ο πολιτισμός της ανατολής).

Προσπαθούσε λοιπόν με τα τραγούδια, με κάποια φωτογραφικά άλμπουμ που τρεις συνεργάτες του έστειλαν, με τα βιβλία που ανακάλυψε εδώ, μεταφρασμένα στα κινεζικά, να τους γνωρίσει έναν άλλο πολιτισμό, έναν άλλο τρόπο ζωής.

[Συνεχίζεται]

Πηγή: «Εκκλησιαστική Παρέμβαση», «Μια φωνή από την Νινευή»